

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwość da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes mana
Njeh ál khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokiew će. F.

• Sserbske njedželske łopjeno. •

Budyschin

15. julija 1928

Bauken

Čištoč a nakład Čsmolerjez knižicziščetnje a knižatnje šap. družšt. i wobm. ruł. w Budyschinje.
Wułhadža łóždu šobotu a plačži bértěmje 108 łotych pienjełow.

6. njedžela po šwjatej Trojizy.

1. Mójsaša 4, 3—13.

Mn žmy tola w dziwnym čašku žiwi. Róždn džěń, to žnadž móžemy prajicž, pšchinježe nam nowe pšchěłapjenje. Žena jenicžka nowina powěda nam na jenym jenicžkim dnju tak wjele noweho, kaž to našchi wótzajo njejšu sa žnje lěto žłycheli. „Je tola wulke wjele, so žmy runjewon w tutym žašku žiwi“, tak drje bnychmy husto rad prajili. W kažim wulkim čašku roswiwanja žmy tola žiwi! Šsamo najwjetšhe dalokošće džěnka žanu wažnosć wjažy sa naž nimaju. Morjo njeje žana mjesa wjažy. Do powětra šběhnu žo čłowjejojo i lohkošću. Kač někotry chze žnadž w našchich čaškach połneje hordosće wuśnacž: Daloko wjažy njeje, hdžež budža čłowjejojo jako Bóh žam.

Me žhutni čłowjejojo njedadža žebi i tajkimi wěžami žwojej wocži žleplicž. Wěrnjo drje je, so je roswiwanje čłowještwa w šandžennych lětach jara wulke było. Mny pak chžemy tola jako žchěšćenjo se štrownymaj woczomaj do našheho čaška nuts hladacž. Potom widžimny tola tež druhu štronu wšheho roswiwanja, to je roswiwanje šheho a hrěcha w našchich čaškach. Pšhes našchu dušchu dže wulke šchepotanje, hdž mny wo wulkosći hrěcha čžitamny, kotraž runjewon w našchich tak mjenowaných wulkich čaškach žo šchěri. Šchtož přjedn njeby škoro ženje móžno było, to žo džěnka škoro wšchědnje štanje: Tu čžitamny, so je žyn nana abo macžer šabit, — tu čžitamny wo wšchelafich mordarštwach —, tu čžitamny, kaž je młoda macž žwoje džěčatko ščonzowała —, tu čžitamny, kaž žheže šapaleja. Haj pšchěčelo, to je žhutny ruboboł roswiwa-

nja čłowještweho ducha, so pšchi tym wulka rěka šchumi, krawa rěka žylšow, kotrež hrěch na čłowještwe pšchinježe.

Tohodla je drje tež runjewon nětkole prawny čžadž, do šandženosće hladacž, kotraž wjele lětnyžad šadny naž leži. Mny wotewrimny přenje łopjena šwjateje biblije, a lědom žmy žo wjeleli, pšchewinjeni wot mózneje bójšćeje možy štwo- rjenja, nam i tajkež možu druha móž napšchěčžiwjo štupi, mje- nužy móž hrěcha. A nětko čžehnje žo tuta bjesbóžna móž pšhes žnje čłowještwe hacž do našheho čaška. A to, šchtož je přenich čłowjekow do hrěcha štorčžiko, bě to žamžne žadanje, kotrež žo hišćže džěnka w čłowještich wutrobach šchěri, mje- nužy žadanje: Mny chžemy byčž kaž Bóh žam. A to pošlecže Bože hišćže džěnka płacž, so dnybi čłowjek njewobšajny byčž a čžěčacž na čžěrnjom połnym žwěče. Njejšmy mny džěn- ka nervošni čłowjejojo bjes mēra, klž žmy žiwi we žwěče połnyh čžěrnjom? Žiwi we žwěče połneho njemēra?

A hižo w drugej generaziji čłowještwa štanje žo přenje mordarštwjo. Mny štejimny w našchim tekčže pšchi žorle žnjeje krawneje rěki, kotraž wot tutoho wołomika žem pšhes žnje čłowještwe bēži.

1.

Je to žnje jednora štawišna, kotruž džěnka čžitamny. Dwaj bratraj pšchinježetaj Bohu wopor. Přeni pšchindže i čžistej wutrobu k žwojemu Bohu, drugi štupi i njecžistej wutrobu pšhed Boha. Bóh pak chze jenož čžiste wutroby, kotrež žo k njemu modla, pšchetož Bóh njehlada na to, šchtož pšhed wo- čžomaj je, ale Bóh hlada do wutroby. Tak je wopor šabela wot Boha pšchwišatny, ale woporej drugeho Bóh wužłšchenje šapowědži. Žako Rain to špójnaže, do jeho wutroby něšchto

nuts šalěsko je, kaž wažazn had, to je sawiŕcz a hida. Stare pŕchikłowo praji: „Sawiŕcz je kón, na kotrymž czert najradŕŕcho jěcha.“ Esu to njesbožowni ludžo, kiž na kóždeho je sawiŕczu hladaja, kiž něŕŕto wjazn maja hacž woni ham. Haj, kiž kóždeho ja kwojeho njepŕcheczela wobhladuja, kiž ma wjazn wobkędženŕstwa, hacž woni ham. Tak sabudža woni kaŕnju naŕŕheho Sbožnika: „Lubuj kwojeho bližŕŕheho jako ham kó.“ Kajke njesbožo je hižo hida a sawiŕcz na człowjeŕtwo pŕch-njekła! Zyle kwojbn je rostorhnyła, pŕcheczeliŕstwa roŕlamala, zyle wožadn do njepŕcheczeliŕstwa ŕtorczila. A my wiŕŕitzy czu-jemy dženka něŕŕto wo tym, ŕo kmy w žažu hidy a sawiŕcze žiwi. Čim kŕutniŕŕcho dyrbimy my kŕŕeŕŕczenjo k kwojemu Sbožnikaj pŕchicž i tej próŕtwu: „Daj nam, Sbožniko, ŕpo-kojnu wutrobu, naŕŕ wótz w njebjekach wiŕŕať wě, czehodla wón kwoje darn tak wiŕŕelako dawa.“ Čim bóle čzemny kłow-naŕŕheho Sbožnika pŕŕed woczomaj mēcž: „Wachuje a modlče kó, pŕchetož duch je hotowy, ale czěło je kłabe.“

2.

Alle hiŕŕeje ras potkóczy Rain kwoju hidu. Hiŕŕeje ras poŕŕlucha wón na kłowo Boha: „Jeli ŕo dobre czinicž budželiŕ, budželiŕ ŕpodobny, jeli ŕo pať njebudželiŕ dobre czinicž, dha hrěch pŕŕed durjemi wotpoczuj, ale njepŕchidať ty jemu jeho wolu, ale knjež na nim.“ Ras dželataj ŕažo hromadže na polu. Tuž ŕbėhnje kó ŕažo płomjo sawiŕcze we wutrobje Raina a rubi jemu móž jeho myŕŕlow. Žadny człowjek doŕoła woŕoło njeje wiđžecz. Žow móže wón bratra ŕkónzowacz. Wón woŕmje žerdž abo kamjen a ŕabije bratra. A ŕemja pije lačž-na prėnju człowjeŕtu krej. Prėnje mordarŕtwo je kó ŕtało. Žórko žórli, kiž budže bórŕny ŕŕeroka bėžaza rěka. My ŕtejmny ŕatŕŕaŕeni pŕŕed czěłom Habela. Žeho wupŕŕeŕtrjena kmjert-na ruŕa poŕajuje do naŕŕheho czaka nuts. Nam je, jako bnyh-my tež my nētkle Boži kłóž kłŕŕŕeli: „Hrěch wotpoczuj, tež pŕŕed waŕŕimi durjemi, ale njepŕchidajče jemu jeho wolu, ale knježče na nim.“ Haj, hrěch ženje we naž njepi. Kať huŕto wiđžimy my haťle potom zyle ŕjawnje, ŕŕto hrěch na kėbi ma, hdyž je doŕonjany.

3.

Lėdom je kó Habel hromadu ŕwjeŕŕ, dha woła hižo Bóh ŕažo we kweđomju Raina: „ŕŕto kny ty cziniť?“ Alle móž hrěcha je hiŕŕeje móžniŕŕa, hacž Boži kłóž, wón wotmoťwi: „ŕŕm ja kwojeho bratra wajŕtať?“

Alh, pŕcheczeli, tež my ŕnajemy tutón kłóž we kwojej wutrobje. To je najŕtraŕniŕŕi kłóž czerta. Tež my pytamny kwoje hrěchi huŕto ŕamoťwječž: „To tola tak ŕlė njeje, druŕny hiŕŕeje wjetŕŕe hrěchi czinja.“ Kajke je to žaŕoŕne kamo-ŕjebanje! Mėnimy my, ŕo budže Bóh tón Knjes kó naž junu praŕŕecz, ŕŕto my wo hrěchach druhič ludži wėmny? Ně, tón Bóh, kiž do wutrobny hlada, budže kó junu jenož ŕa twojimi hrěchami praŕŕecz. Te budže wón budžicž! Mėniŕŕ ty, ŕo bu-dželiŕ kó potom pŕŕed Bohom ŕamoťwicž móž ŕe kměŕŕnym ŕamoťwjenjom: „To wiŕŕať wiŕŕitko tak ŕlė njebėŕe?“

Ně, to kłowo je wėrne: „Hrěch pať, hdyž doŕonjany je, porodži kmjercž.“ Pŕchezo móžniŕŕi je Boži kłóž w Rainje: „ŕŕto kny ty cziniť?“ Tu dže ŕŕhepotanje pŕŕes jeho duŕŕu. Žeho bratr leži ŕabity, i kotrymž je jako džeczó hrajkať. Na kamkne polo je i nim bėhať, kotrež nētkle jeho krej pije. Tuž kó Rain naŕŕóža. Wón czěka. „Budželiŕ njewobŕtajny a budželiŕ czěłacz na ŕemi“, tuto poŕlecže Bože dže i nim.

4.

Alle Bohu budž džak, naŕŕe kłowo kó njekónczy i taťkim ŕrudnym wobrazom. Rainowa wutroba kó tola napoŕledku

pod ŕaczucžom jeho winny ŕlemi. Hórke roŕlacže czėhnje pŕŕes jeho duŕŕu. Roŕlacže pať je ŕapoczatť wobnowjenja. Rain płaka: „Mój hrěch je wjetŕŕi, dnyli by mi mohť wodatny bnyč.“ A to je ŕa njeho pucz wobnowjenja.

Hdyž człowjek je kwojimi hrěchami kó ŕnutsownje we roŕlacžu ŕlemi, potom jemu žiwn Bóh kwoju ruŕu ŕŕicži, ŕo by jeho i tuteje ŕnutsowneje nuŕny wumjedť. To je ŕakoň ŕa hrěŕheho mrėjazeho człowjeka. S winny hinať wunčž nje-móželiŕ, hacž pŕŕes roŕlacže. Potom haťle je tež ŕa tebj, ŕnutsowne horjeŕtawanje móžne. Tohodla, to čzemny kėbi do wutrobny ŕapiŕacz: Pucz ŕe ŕwŕŕnoŕče a ŕnutsowneje nuŕny dže jenož pŕŕes twoje ŕnutsowne wumrēcže pŕŕed Bohom! Žadny hinaťŕŕi pucz njeknajemy, hacž tón pŕŕes poťutu kė nowemu žiwjenju.

My ŕtejachmy pŕŕi žórle křawneje rěki, kotruž je hrěch pŕŕes tutu ŕemju wjedť. A wŕŕe tutoho žórka ŕteji kłowo: „Kłóž twojeho bratra křwě woła k njebjekam.“ Alle, moji lubi, pódla tutoho hrěŕheho žórka druhe žórko kó žórli, mje-nužny Golgatha! S kŕŕiža dele bėži Sbožnikowa krej, ŕemja pije druhi ras krej ŕabiteho. Alle tuta njewoła wo wječče-nje, ně, Žeŕuŕowa krej woła: kmilnoŕčž, hnada, ŕjednanje je Bohom!

ŕŕtož i naž wobczėženu wutrobu ma, kotraž ŕtorži: „Mój hrěch je wjetŕŕi, dnyli by mi mohť wodatny bnyč“, tón njech dženkŕa poŕŕlucha, kať je žórka hnady a kmilnoŕče kłin-cži: „Bójče kėm kė mni wiŕŕitzy, kiž my ŕpróžni a wobczėženi-ŕče, Ža čžu wať woŕŕewicž!“

Haj Bohu budž džak, kiž je nam doŕnyče dať, pŕŕes Že-ŕuŕa Křnyŕtuŕa, naŕŕheho Knjesa. Hamjen.

Bóh wjele kraŕniŕŕi.

Khodžach i nalēcžom po ŕemi
Žeho pnyhu wohladacz,
Wuŕhwalach ju i kėrluŕŕemi,
Čhzyň kó na njei ŕadowacz:
Alle kraŕniŕŕi kny, Božo! —
Bėŕe moje wuŕnacže,
Najwŕŕŕŕe kny moje ŕbožo,
Kėrluŕŕi mój a wjekele!

Čzopłnych krajow wjetŕŕu kraŕnoŕčž
Duch mi ŕtaji pŕŕed woczŕi,
Kajka haťle barbow jaŕnoŕčž
Že tam a kweť ŕaronŕŕi:
Alle kraŕniŕŕi hacž ŕkutŕi
Že jich wulki ŕworicžel,
Wón wŕmi křwalbu, wón kamlutŕi,
Žemu duŕŕa wopor ŕčel.

Narodniŕŕeža žórłow, rěłow —
Horn, doťny pŕŕekrocžach,
ŕŕėbach tam křjedž bułow, ŕŕmrėłow
Čžiŕny dny a womłodžach:
Alle kraŕniŕŕa je ruŕa,
Kotraž to wŕŕo natwari,
Že to wotŕčėň jeno kłuka
Porno Božej kraŕnoŕčži.

Morjo ŕhumicž kłŕŕŕach w duchu,
Hróŕny ma a potajniŕŕwa;
Kłatń kó! kłincželiŕ mi w wuchu,
Kajka móž to wulkoťna:

— Do drugeje rjadownje kluſheja te tak mjenowane ſwobodne powołanja: lěkarjo, adwokatjo, ingeńerojo, chemikarjo a wſchitzy czi, kotřiž maja džěl na dobytkach někajkich firmow a domow. Tež woni maja wulke dawki dawacž, tola niz tak wyſoke, ſo njebychu ſežiwjenja měli. — Tšecja rjadownja, to je nětko tón tak mjenowany „produktivny element“. To ſu wſchitzy džělaczjerjo, kiž ſa mſdu džělaja. Tu bywa jenož tón pſchijimany, kotryž wot naroda ſem t nim kluſha abo ſchulu wopuſhcžiwſchi hnydom t nim pſchiſtupi. Poſdžiſcho pſchiſtupicž, n. pſch. t 1. do tuteje 3. rjadownje je ſkoro nje-možne. Tucž produktivni ſu czi jenicžy polnopravi mēſch-czenjo. Sa nich je tu ſtaat. Tim kluſheja wiſchē lēpſchiny; woni dawaja najmjeńſche dawki. 1. rjadownja płacž jako dawč 3. džěl doſhodow, druha 30. džěl a tšecja 100. džěl do-ſhodow. Wotnaſeńſki pjenjes wučžinja ſa 1. rjadownju 150 ſł. rublow, ſa druha 50 ſł. rublow a ſa tšecju 10 ſł. rublow ſa to ſame wobndlenje; tuto je 15 k. m. wulke. — Ze dobre wjedžecž, tak to w noweſ Ruſowſkeſ je, a to ſe wſchelatiſch pſchicžinow.

Wſchelate t bliſta a t daloka.

W **Budeſteczach** ſo ſańdženu njedželu pſchi najkraſniſhim wjedrje wotmē 5. wſchotowaſtrowſki ſlēt, na kotrymž ſo nje-licžomna licžba kwerſnyh Eserbow wobdželeſche. Impozantny kwiędzeńſki cžah, kraſnje pſchednjeſene rjane ſpēwſ, ho-rijaze rēcže knjeſa ſararja Schewczika a knjeſa hudžbneho miſchtra B. Krawza, wōtcžinſka hra na kwiędzeńſkeſ kuzſ a kwiātocznoſč na ſtarobławneſ horje Lubinje, to wiſcho je do-poſaſmo dačo, ſo my Eserbio hiſchcže t Boha w ſtareſ mozy tu ſmy a wolu mamy, tež tu woſtačž, hdyž je tak Boža wola. Najwjazy pač ſo wjeſelimy, ſo je nam kwiędzeń ſažo poſaſač, ſo je naſch lud hiſchcže wērijazy, kſcheſčžijanſki lud, wo tym je kwiędčžika kſſa luda, kiž je wopntała pobožnoſč w Hajnicžanſkeſ a Budeſteczanſkeſ zyrkw. Njedy tak woſtanye, potom tež Eserbja woſtanu. Bōh je t nami, wjedže naſ!

We **Wjaſonizy** mējachu ſańdženu njedželu poſawnowe khorſ naſcheho wokrjeſneho hejtmanſtwa kwiō lētſy kwiędzeń. Pſches 100 piſtarjow bē ſo tam trjedžiko, ſo bychu ſtary zyrk-winy a ludowy ſpēw ſažo won njeſli do ſjawnoſcže ſo tak wuſnajo t ſažoſku wiſcheho praweho duſchineho žiwjenja — te kſcheſčžijanſtwa. Mōzſnje kſincžeſche wjecžor do kwiędzenia pſches horn a doſny kſlſny kērluſch a pobožna po wjele ſtow li-cžaza woſada ſo potom njedželu rano w Božim domje ſeńdže, hdyž knjež ſarar Mlynč-Drieždžanſki kwiędzeńſtu Božu kluſž-bu wotmēwaſche ſkōncž ſažo t hōbrſkim, wiſchēch jimažnyh Te Deum, kiž t nam rēcži we kſlſneſ wērije ſtaryh cžажow a nam powēda wo liturgiſkim bohatſtwe ſtareje zyrkwje, kiž dyrbi-my ſej, chžemy-li dale wobſtačž, na kōždy pad ſažo pſchijwo-jičž, pſchetož w nim leži žōrko pobožnoſcže zyrkwje wiſchēch cžажow, t njeho ſo puſoli žiwa rēla ſhromadneje wēry a ſhro-madneho myſlenja wiſchēch kſheſčžijanow. Po kēmiſchach po-ſkuchamy hiſchcže na namēſtnu hudžbu, kiž nam bōle ludowy ſpēw poſkicžeſche. Popōldnju bē potom hiſchcže ſhromadžiſna piſtarjow, mjes kotrymž tež widžachmy mnohih Eserbow. Njedy poſawnowa hudžba dale kēžje w naſchim wokrjeſu jako ſnamjo dobreho zyrkwineho žiwjenja. R. w R.

Zinnwald-Georgensfeld kwiēcžeſche woſebity 200lētſy ju-bilej. Pſched 200 lētami bēchu ewangelſzy w Bōhmſch-Zinn-wald kwojeje ewangelſkeje wēry dla domiſnu wopuſhcžili a do Sakſkeje cžahnyli, woſtajiwſchi nadoby a kwojeho wobkwiędzeńſtwa. Tutōn ſkutk wērykſlſnyh wōtzow ſu potomnižy lētka

hōdnje wopominali. S daloka a t bliſka bēchu cžeſtni hoſcžo-na tutōn wopomnjeńſki kwiędzeń woſadny ekſulantow pſchi-ſhwatali; S powitanſkim wjecžorom ſapocžachu. A tutōn ſkōncžichu t woſebiteſ kwiātocznoſcžu. Wjecžor 1/212 hōdž. džechu wiſchitzy t cžicheſ nutroſcži do hōrſkeje zyrkwicžki. Tu-ta bē prēni kōcž t milinu wobkwiētlena. A tuto wjeſele bē woſadže jubilejny dar krajneho konſiſtorija pſchihotowač. Ža-ne ſłowo ſo wōſſje njepraji. Ženož poſawnny piſtachu a czi-ſche ſo wiſchitzy podnuriſchu, hladajo na kraſny woſtaſny wo-bras. Naſajtra njedželu bē dwōjna kwiędzeńſka Boža kluſžba, wopradowže kwiędzeńſka, njedy tež wſchor kſnehowe mjecžele po-horach hōnjeſche. W zyrkwicžy mējeſche krajny biſkop D. Thmels ſam kwiędzeńſke prēdowanje. Eſo ſkōžujo na 2. Tim. 1, 12 wuſbēhowaſche wēru, kwiēru, woporniwoſč ekſulantow, kotřiž domiſnu a kſbło woſtajichu wēry dla. Tajkeje kſro-bleje wēry je tež woſadže nētkle trjeba. Sjednocžicž ſo dyrbi-we wojowanju wo tajku wēru a ſa wēru. A njedaloko zyrkwje bē ſtaſ natwarjenny. Tež tu kaž tam wjazy nutryſch hačž ruma. „Jeſuſ Chryſtuſ wčžera a dženſa a tōn ſamy tež hačž do wēcžnoſcže!“ to bē tu kwiędzeńſki teſt a ſažoſk prēdowanja, kotrež zyrkw. rada Ziegenſped ſe Saaza džeržeſche. Tuto ſlo-wo bē kſlſnoſč wōtzow, wono budž tež kſlſnoſč potomnikow. — Hačž runje pſchezo ſažo mrōcžeſe kſupicžki kajiachu na hōr-ſkeſ wjeſzy Zinnwalda Georgensfeld, njeda ſebi nihtōn radoſč a wjeſele tuteho woſebiteho dnja ſkaſcž. Wjele hoſcži, tež ſaſtupjerjo wſchſnoſcžow, pſchihladowachu kwiędzeńſkeſ hrē, kotruž bē t. Müller pſchihotowač. Hra poſaſowaſche hoſcžom a potomnikam w dobrſch wobraſach nuſu a cžēknoſč tamnyh ſtyſknyh dnjow pſched 200 lētami. Woſebje ſo pſchi tym tež woſebita draſta hōrnikow ſpodobaſche. Po tuteſ hrē cžehnje-ſche kwiędzeńſki cžah, na kotrymž ſo wjele wjaž hačž 2000 wo-ſobow wobdželi pſches wjeſzy t kwiędzeńſkeſ ſhromadžiſnje, ko-traž bē ſdobom wokrjeſny zyrkwiny kwiędzeń ſa zyrkwiny wo-krjež Dippoldiswalde. Na rumneſ kuzſy rēcžeſche t teſ ſkoro njeſchewidžomneſ ſhromadžiſnje tajny konſiſt. rada D. Hem-pel w mjenje krajneho konſiſtorija. Po nim wuprajichu ſaſtu-pjerjo ſjednocžeńſtwow a towaſtrow ſbožopſchecža a tehoru-nja eforija, mjes nimi bē tež Guſtav Adolſowe towaſtrow, ko-trež ma tola tōn nadawč, pomhačž wiſchēch w roſprōſchenju bydlazyſ ewangelſkim. Saſtupjer woſadow, kotrež ſu we roſprōſchenju, wupraji to kſhutneho napominanja poſne ſlo-wo: „Wy macže to, ſchtož my pntamy — džeržcže jo twjerdže“. Poſawnny a ſpēwarjo ſo poſtarachu kſwalobnje wo to, ſo by jubilej tež kwiędzeńſzy wuhotowany a wudebjenny byč. — Ze hōdno a je nuſne, tajke jubileje tež daloko a ſchēroko ſobu-kwiēcžicž. Kaſki to wulki, hōbrſki ſkutk, kotryž pſched 200 lē-tami tamni ewangelſzy doſonjachu. Doſelž bēchu w Cžēſkeſ pſcheſcžehani dla kwojeje ewangelſkeje wēry a doſelž chžnychu kwojeje wērie kwiēni woſtačž a kwoje Bože kluſžby w mērie po ewangelſku kwojemu Bohu a Ebōžnifeſ kwiēcžicž, ſchtož jim romiſko-atoliſzy njemōžne cžinjachu, wopuſhcžichu woni do-miſnu. To je wulki ewangelſki kērluſch:

Hdyž woni woſmu nam
Wiſchē cžажne kſbła tam,
Dha t teho nimaja
Wiſchak nicž t lēpſchemu,
Nam dyrbi njebjo woſtačž!

Wiſtowanje: S. B. wutrobny džal! Proſchu wo dalſche ſobudžeko! —

R. w B. ſa 7. po Tr. — M. we L. ſa 8. po Tr.

Samokwity redaktor: ſarar Wyracž w Moſacžizach.